

Η ανααιρεσίαιουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να αποφανθεί το ίδιο επί της διαφοράς και να δεχθεί τα αιτήματα που προέβλεπε η καθής πρωτοδικώς, απορρίπτοντας, κατά συνέπεια, την προσφυγή στην υπόθεση T-272/03·
- επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο·
- να καταδικάσει την M. D. Fernández Gómez στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων στα οποία προέβη στο πλαίσιο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα:

Με την αίτησή της αναίρεσης, η Επιτροπή προβάλλει τρεις λόγους:

1. Ο πρώτος λόγος αντλείται από την πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο όταν κήρυξε παραδεκτή την προσφυγή με την αιτιολογία ότι το έγγραφο της 19ης Ιανουαρίου 2001 δεν έχει χαρακτήρα αποφάσεως και η προσβαλλόμενη πρωτοδικώς πράξη, ήτοι το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο της 12ης Μαΐου 2003 δεν έχει αμιγώς επιβεβαιωτικό χαρακτήρα, αλλά περιλαμβάνει ένα νέο στοιχείο σε σχέση με τη σύμβαση της 17ης Ιανουαρίου 2001 και με το έγγραφο της 19ης Ιανουαρίου 2001. Η Επιτροπή φρονεί, αντιθέτως, ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, στο μέτρο που το έγγραφο της 19ης Ιανουαρίου 2001 και η σύμβαση της 17ης Ιανουαρίου 2001 παγιώνουν τη θέση της διοικήσεως έναντι της προσφεύγουσας. Συνεπώς, αυτές είναι οι πράξεις που θα έπρεπε να προσβληθούν από την προσφεύγουσα. Κατά την άποψη της Επιτροπής, το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο της 12ης Μαΐου 2003 δεν έχει χαρακτήρα αποφάσεως, ούτε περιλαμβάνει οποιοδήποτε νέο στοιχείο σε σχέση με τις προγενέστερες πράξεις. Επομένως, η προσφυγή θα έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη.
2. Ο δεύτερος λόγος αναίρεσης αντλείται, κυρίως, από πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της αποφάσεως της 13ης Νοεμβρίου 1996 και, ειδικότερα, της έννοιας του «προσωπικού που δεν διέπεται από τον Κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων». Η Επιτροπή φρονεί ότι από τον επιδιωκόμενο με την απόφαση της 13ης Νοεμβρίου σκοπό και από την ίδια τη διατύπωσή της, καθώς και από το πλαίσιο στο οποίο εκδόθηκε προκύπτει ότι η απόφαση αυτή κάλυπτε όλες τις «διοικητικές θέσεις ή τις συνηφθείσες με την Επιτροπή συμβάσεις» όλων των μη μόνιμων υπαλλήλων της Επιτροπής. Επικουρικώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο απεφάνθη *ultra petita* και προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 8 του Καθεστώτος που διέπει το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Πράγματι, όταν μια διάταξη του ΚΥΚ αναγνωρίζει στην ΑΔΑ απλή δυνατότητα, όπως εν προκειμένω, η άσκησή της εμπίπτει στο πλαίσιο της ευρείας διακριτικής της ευχέρειας.

3. Ο τρίτος λόγος αναίρεσης αντλείται, κυρίως, από την παράβαση του κοινοτικού δικαίου λόγω επιδικάσεως αποζημιώσεως για φερόμενη υλική ζημία η οποία ούτε πραγματική είναι ούτε βέβαιη και, επικουρικώς, από τη μη τήρηση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως κατά τον υπολογισμό της ζημίας, η οποία παρεμποδίζει το Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχο του επί της τήρησεως της αρχής της αναλογικότητας.

Αίτηση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για την αναίρεση της αποφάσεως της 13ης Σεπτεμβρίου 2005, που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-72/04, S. Hosman-Chevalier κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-424/05 P)

(2006/C 10/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους H. Kraemer και M. Velardo, κατέθεσε στις 29 Νοεμβρίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση αναίρεσης της αποφάσεως που εξέδωσε στις 13 Σεπτεμβρίου 2005 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-72/04, S. Hosman-Chevalier κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η ανααιρεσίαιουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στον πρώτο βαθμό στα έξοδα της παρούσας δίκης και στα έξοδα της ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκης.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα:

Η Επιτροπή προβάλλει έναν και μόνο λόγο αναίρεσης της ως άνω αποφάσεως, αντλούμενο από παράβαση του κοινοτικού δικαίου με τις σκέψεις 31 έως 36 και 42 της εν λόγω αποφάσεως. Ειδικότερα, φρονεί ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του όρου που συνδέεται με την «παροχή υπηρεσιών σε άλλο κράτος», που αναφέρεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση, *in fine*, του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.